

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **TOMI - písek s.r.o.**
sídlem Cukrovarská 34, 190 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Uherkem
sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. SPU 238494/2020, sp. zn. SP4169/2020-202001

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Zlínský kraj, Pobočky Uherské Hradiště (dále jen

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 2. 2020, č. j. SPU 024238/2020. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 11 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“) schválil návrh komplexních pozemkových úprav v k. ú. Uherský Ostroh.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě uvádí, že na pozemcích, které byly předmětem komplexních pozemkových úprav má stanoven dobývací prostor. Pozemkové úpravy jsou přitom v rozporu s veřejným zájmem na tom, aby nerostné bohatství státu bylo využíváno v nejvyšší možné míře, v tomto případě tím, že rozložení pozemků, určených pro těžbu výhradního ložiska nerostů v ploše dobývacího prostoru, nebude v podobě, která by znemožňovala nebo podstatně ztěžovala jejich hospodárné využití. Ve svém důsledku tak nebyl dodržen účel pozemkových úprav, kterým je vytvoření podmínek pro racionální hospodaření s pozemky. Stejně tak není komplexními pozemkovými úpravami dodržena povinnost zajistit podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu a zvýšení ekologické stability krajiny.
4. Žalobce namítá, že do plochy dobývacího prostoru byly vloženy dlouhé a úzké pozemky, které jsou ornou půdou, přitom kvůli jejich tvaru je prakticky nemožné je obhospodařovat. Naproti tomu je umístěním těchto pozemků zasaženo do veřejného zájmu na efektivní těžbě nerostného bohatství. Tyto podlouhlé a úzké pozemky jsou přitom ve vlastnictví velkého množství spoluvlastníků, z nichž někteří ani nepobývají v České republice, proto nelze očekávat efektivní komunikaci spoluvlastníků o jejich dalším používání či prodeji.
5. Žalobce dále nesouhlasí s rozštěpením jeho pozemků v předmětné oblasti do dvou samostatných pozemků, které jsou od sebe opět odděleny dlouhým a velmi úzkým pruhem vloženého pozemku, jímž některé zemědělské stroje z důvodu jejich šířky ani neprojedou. Dle žalobce nemůže obstát ani vysvětlení, že pozemek byl vložen do stávající plochy z důvodu zajištění přístupu ostatních vlastníků k jejich pozemkům. V první řadě tím totiž není vysvětleno kolmé dotažení tohoto pozemku až k hranici pozemků žalobce, zároveň je pozemek, jehož vložení mělo dojít ke zpřístupnění pozemků ostatním vlastníkům, zoraným polem, a fakticky ani právně žádnou komunikací není, a takto „zpřístupňované pozemky“ jsou ve vlastnictví jiných osob než „zpřístupňující pozemek“. Argumentace, že zpřístupňující pozemek je ve vlastnictví města Uherský Ostroh je irelevantní, neboť to samo o sobě neznamená, že jej může každý volně využívat. Dále byla mezi rozštěpené pozemky žalobce vložena řada dalších pozemků, které jsou opět umístěny nevhodně. Žalobce přitom v rámci pozemkových úprav navrhoval umístit tyto pozemky, vložené mezi žalobcovy rozštěpené pozemky, jiným způsobem, např. k okraji silnice.
6. Žalovaný dále dle žalobce pochybil v řízení o komplexních pozemkových úpravách tím, že nevypořádal spoluvlastnictví u pozemků, které spadají do komplexních pozemkových úprav, jejichž spoluvlastníkem je i žalobce, ačkoliv to žalobce v řízení navrhoval. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu k části nevypořádaných

spoluvlastnictví k pozemkům nezákonné, neboť tvrzení, že spoluvlastníci nemají v obvodu pozemkových úprav jiný pozemek a jejich spoluvlastnické podíly neumožňují vytvoření pozemků racionálního tvaru ani velikosti, není pravdivé, k části pak nepřezkoumatelné, neboť v souvislosti s vypořádáním spoluvlastnictví k těmto pozemkům neuvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí nic. Pouze obecně uvádí žalovaný, že na vypořádání spoluvlastnictví v rámci komplexních pozemkových úprav není právní nárok, a že komplexní pozemkové úpravy nejsou prostředkem vypořádání majetkoprávních vztahů v rovině občanskoprávní.

7. Konečně se žalobce vyhrazuje proti tvrzení žalovaného, že návrh komplexních pozemkových úprav je autorským dílem, a že do této části projektu žalovaný nezasahuje, protože se jedná o výsledek dlouhodobého vyjednávání konečné varianty návrhu a jeho výsledek nelze posoudit podle žádného obecně platného právního předpisu. Přistoupením na takovou argumentaci by totiž činnost žalovaného jako orgánu pro přezkum schválení pozemkových úprav zcela ztrácela smysl.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření s ohledem na povahu žalobních námitek, které jsou v podstatě shodné s námitkami žalobce v odvolacím řízení, k žalobním námitkám odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pouze zdůraznil, že v rámci komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Uherský Ostroh byl návrh nového uspořádání pozemků odsouhlasen stanoveným podílem vlastníků pozemků, které byly předmětem komplexních pozemkových úprav, a v rámci komplexních pozemkových úprav byly taktéž dodrženy požadavky na přiměřenost nových pozemků žalobce jak do výměry, tak do ceny a vzdálenosti.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry žalovaného, že komplexní pozemkové úpravy v katastrálním území Uherský Ostroh, k jejichž schválení došlo rozhodnutím správního orgán prvního stupně, byly v souladu se zákonnými požadavky.
11. Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech se k nim uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako nezbytný podklad pro územní plánování.
12. Podle § 3 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách jsou předmětem pozemkových úprav všechny pozemky v obvodu pozemkových úprav bez ohledu na dosavadní způsob využívání a existující vlastnické a užívací vztahy k nim.

13. Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách rozhodne pozemkový úřad o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 60 % výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře pozemků.
14. Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách navrhne pozemkový úřad vlastníkům pozemků nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách.
15. Podle § 10 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách je cena přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 %. Překročení kritéria ve prospěch vlastníka je možné jen za předpokladu, že vlastník souhlasí s uhrazením rozdílu ceny přesahující toto kritérium; k přijetí částky, stanovení její výše a lhůty k zaplacení je příslušný pozemkový úřad. Podle § 10 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách jsou nově navrhované pozemky v přiměřené výměře, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků. A podle odst. 4 téhož ustanovení jsou nově navrhované pozemky v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 %. Vzdálenost se stanoví jako vážený aritmetický průměr vzdáleností jednotlivých pozemků měřených vzdušnou čarou od původní zemědělské usedlosti. Podle odst. 5 téhož ustanovení lze provést snížení nebo zvýšení ceny, výměry a vzdálenosti nově navrhovaných pozemků oproti původním pozemkům nad rámec stanovených kritérií přiměřenosti jen se souhlasem vlastníka.
16. Krajský soud považuje za podstatné především poukázat na vlastní smysl a účel řízení o pozemkových úpravách, jakožto zvláštního druhu řízení s mnohdy velkým počtem účastníků. Ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách hovoří o pozemkových úpravách jako o procesu, jímž se uspořádávají vlastnická práva k pozemkům a s nimi související věcná břemena, pozemky se jimi prostorově a funkčně upravují, scelují nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost pozemků a vyrovnání jejich hranic. Současně se jimi vytvářejí podmínky k racionálnímu hospodaření, k ochraně a zúrodnění půdního fondu, zvelebení krajiny a zvýšení její ekologické stability. Z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2009, č. j. 6 A 185/2002-86, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
17. K otázce veřejného zájmu a omezení vlastnického práva v souvislosti s pozemkovými úpravami konstatoval Ústavní soud již v nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se totiž jedná o hromadnou dobrovolnou směnu dotčených pozemků. Dále nicméně uvedl, že se jedná o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že je při jeho realizaci nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě

explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu. Ústavní soud konstatoval, že „čl. 11 Listiny na ústavně právní úrovni zaručuje vlastnické právo, tj. právně zabezpečuje, že každý může být vlastníkem a nikdo ve svém vlastnictví nesmí být diskriminován ve vztahu k jiným vlastníkům, jak již Ústavní soud konstatoval v usnesení ve věci sp. zn. II. ÚS 249/95. Tento princip napadená ustanovení [starého zákona České národní rady č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech – pozn. Nejvyššího správního soudu] neporušují. Čl. 11 odst. 1 totiž neobsahuje generální klauzuli omezení vlastnického práva zákonem, proto na něj navazují další odstavce reglementující taxativně možnosti omezení. Mezi ně patří podmínky pro vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva (čl. 11 odst. 4). Z výše formulovaných důvodů nelze přisvědčit navrhovatelům, že zásahy do vlastnického práva postrádají veřejný zájem. Naopak důsledky dlouhodobě neřešených vztahů a jejich poměrně vysoká četnost neumožňují dokončení pozemkových úprav. Přitom je nepochybně evidentní, že pozemkové úpravy jsou determinovány souborem veřejných zájmů, z nichž je dominujícím zájem na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků.“ Z této judikatury vychází také rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, viz např. rozsudek ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 31/2010-117, či rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002-86.

18. Z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami ze strany vlastníků, kteří představují alespoň 60 % výměry půdy dotčené pozemkovou úpravou. Nejvyšší správní soud podotýká, že za těchto podmínek jsou i nesouhlasící vlastníci povinni respektovat názor většiny. V rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 190/2016-49, Nejvyšší správní soud stanovil, že „vlastníkům v menšině tak nezbyvá než provedení pozemkových úprav respektovat. To jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale jednak také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav. Především však také proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 10 zákona o pozemkových úpravách, neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i v jejich prospěch byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť sami se mohou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též vzhledem k celku a ke všem vlastníkům.“
19. Krajský soud tak vychází z ustálené judikatury správních soudů, podle které není smyslem pozemkových úprav vyhovět všem dílčím požadavkům jednotlivých vlastníků pozemků v dotčeném území, nýbrž přijmout pokud možno optimální řešení odpovídající cíli vyjádřenému v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Co je optimálním řešením, ale nepřísluší správním soudům posuzovat. Předmětem přezkumu rozhodnutí o pozemkových úpravách může být pouze posouzení, zda byl výsledek uspořádání pozemků v dotčeném území dosažen postupem stanoveným zákonem a zda ve vztahu k jednotlivým vlastníkům byla dodržena zákonná kritéria vyjádřená v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Nesouhlas některých vlastníků nepodložený konkrétním porušením zákonných požadavků, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže vést k jeho zrušení správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278, shodně rozsudky téhož soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 4 As 28/2007-137, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 31/2010-117, ze dne 12. 1. 2011, č. j. 1 As 99/2010-79, či ze dne 15. 6. 2016, č. j. 6 As 28/2016-54).

20. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud přistoupil k přezkumu toho, zda schválení pozemkových úprav předcházelo splnění zákonných požadavků a podmínek, stanovených zákonem o pozemkových úpravách, a dospěl k závěru, že došlo ke splnění podmínek pro schválení komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Uherský Ostroh a nedošlo k porušení požadavků na přiměřenost pozemkových úprav. Ze správního spisu vyplývá, že návrh pozemkových úprav, do něhož bylo zahrnuto celkem 394,58 ha plochy pozemků v katastrálním území Uherský Ostroh, odsouhlasili vlastníci 89,55 % výměry řešených pozemků ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách. Tuto skutečnost ani žalobce nečiní spornou. Jedná se přitom o výrazně vyšší míru souhlasu, než jakou vyžaduje § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách pro možnost schválení komplexních pozemkových úprav, dle něhož je hranice nezbytného souhlasu stanovena na 60 %. Zároveň ze správního spisu vyplývá, že u pozemků žalobce došlo při pozemkových úpravách v katastrálním území Uherský Ostroh k rozdílům mezi původním a navrhovaným stavem, který činí:
- na LV 1529 (spoluvlastnický podíl ve výši id. 2/3) 0 % ve výměře, 0 % v ceně a +0,3 % ve vzdálenosti,
 - na LV 1637 (spoluvlastnický podíl ve výši id. 2/4) +5,1 % ve výměře, -3,8 % v ceně a -0,8 % ve vzdálenosti,
 - na LV 1691 0 % ve výměře, -0,1 % v ceně a -0,3 % ve vzdálenosti,
 - na LV 1712 (spoluvlastnický podíl ve výši id. 7/8) 0 % ve výměře, 0 % v ceně a +0,9 % ve vzdálenosti, a
 - na LV 1714 (spoluvlastnický podíl ve výši id. 1/2) 0 % ve výměře, 0 % v ceně a +0,5 % ve vzdálenosti.
21. Tuto skutečnost žalobce rovněž nečiní v žalobě spornou. Krajský soud tak uvádí, že ani v jednom případě u žalobce nedošlo k porušení požadavků na přiměřenost dle § 10 zákona o pozemkových úpravách, dle kterého jsou dodrženy požadavky na přiměřenost, pokud rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem nepřekračuje 4 % v ceně, 10 % ve výměře a 20 % ve vzdálenosti původních a nových pozemků. Za těchto podmínek tak veškeré námítky žalobce, které se týkají údajného nenaplnění podmínek pro racionální uspořádání umožňující hospodárné využití území vložím určitých pozemků do území, s nímž má patrně žalobce určité záměry, nemohou být shledány důvodnými, neboť požadavek na racionální uspořádání pozemků umožňující jejich hospodárné využití území bylo naplněno odsouhlasením návrhu pozemkových úprav vlastníky stanoveného podílu plochy pozemků, vstupujících do pozemkových úprav.
22. Co se týče námitek žalobce, vztahující se ke skutečnosti, že v obvodu pozemkových úprav má stanoven dobývací prostor, k tomu krajský soud uvádí, že zákon o pozemkových úpravách chrání vlastníky pozemků, na nichž je stanoven dobývací prostor, dle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Dle tohoto ustanovení mohou pozemky určené pro těžbu vyhrazených nerostů na základě stanoveného dobývacího prostoru být v pozemkových úpravách řešeny jen se souhlasem jejich vlastníka a příslušného správního úřadu. Pokud již však vlastník pozemků určených pro těžbu vyhrazených nerostů na základě stanoveného dobývacího prostoru dá souhlas s řešením pozemků v pozemkových úpravách, musí se výsledku komplexních pozemkových úprav podrobit. V nyní projednávané věci však žalobce ani nečiní sporným, zda se vstupem svých pozemků do

pozemkových úprav udělil souhlas. Z žaloby je zjevné, že žalobce celou dobu rozporuje způsob, jakým došlo k pozemkovým úpravám, nikoliv skutečnost, že do pozemkových úprav byly zahrnuty i jeho pozemky. Krajský soud se proto nebude zabývat tím, jaký vliv mohlo mít stanovení dobývacího prostoru žalobci v obvodu komplexních pozemkových úprav rozhodnutím příslušného báňského úřadu. Tato námitka žalobce tak taktéž není důvodná.

23. Námitky žalobce, které se netýkají samotného obsahu návrhu komplexních pozemkových úprav, se týkají mezí přezkumu návrhu pozemkových úprav žalovaným a povinnosti žalovaného vyhovět návrhu na vypořádání spoluvlastnictví pozemku, který vstoupil do komplexních pozemkových úprav, z moci úřední dle § 9 odst. 16 zákona o pozemkových úpravách.
24. K první z těchto námitek krajský soud uvádí, že již v bodě [19] tohoto rozsudku cituje judikaturu správních soudů, dle které nepřislouží soudům posuzovat co je optimální řešení komplexních pozemkových úprav, naplňující účel stanovený v § 2 zákona o pozemkových úpravách. I pokud by tudíž nebyla ve stejném ohledu limitována možnost hodnocení návrhu komplexních pozemkových úprav správním orgánem, a správní orgán by mohl rozhodovat o tom, co je optimální řešení komplexních pozemkových úprav, aniž by soud mohl zákonnost takového rozhodnutí přezkoumat, což čl. 36 odst. 2 Listiny připouští, nemohl by se krajský soud námitkami žalobce, vztahujícími se k naplnění účelu § 2 zákona o komplexních pozemkových úpravách, zabývat. Nicméně dle krajského soudu v nyní projednávané věci nejde o takový případ – je třeba přisvědčit tvrzení žalovaného, dle kterého žalovaný nemůže činit obsahem přezkumu ve správním řízení návrh komplexních pozemkových úprav, neboť je zpravidla na samotných vlastnících, přesněji řečeno na vlastnících zákonem specifikovaného podílu pozemků, které vstupují do komplexních pozemkových úprav, aby si zvolili, co považují za optimální řešení. Námitka žalobce tak není důvodná.
25. Konečně se krajský soud zabýval námitkou, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud své závěry o možnosti vypořádat spoluvlastnictví pozemků, jichž je spoluvlastníkem i žalobce, opíral o nepravdivá tvrzení, resp. se námitkami žalobce k tomuto nevypořádání vůbec nezabýval. Krajský soud v první řadě uvádí, že neshledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným. Jak uvádí sám žalobce, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na vypořádání spoluvlastnictví podle § 9 odst. 16 zákona o pozemkových úpravách není právní nárok. Krajský soud sice uvádí, že takové odůvodnění je dosti stručné, na druhou stranu se však krajský soud se závěry žalovaného ztotožňuje, a dle názoru soudu takové odůvodnění postačuje k tomu, aby si krajský soud mohl udělat úsudek o tom, co vedlo žalovaného k tomu, že nevyhověl námitce žalobce v odvolacím řízení.
26. Dle § 9 odst. 16 zákona o pozemkových úpravách platí, že správní orgán prvního stupně může vypořádat spoluvlastnictví pozemků, pokud je to s ohledem na cíle pozemkových úprav potřebné. Z použití výrazu „může“ v citovaném ustanovení je zjevné, že se jedná o možnost správního orgánu prvního stupně, nikoliv povinnost, kterou by byl pověřen. Je tak na uvážení správního orgánu prvního stupně zda k vypořádání spoluvlastnictví přistoupí či nikoliv. Krajský soud pak může přezkoumávat pouze to, zda správní orgán při užití správního uvážení nevybočil z mezí správního uvážení, a zda jeho rozhodnutí není stíženo libovůlí. V tomto ohledu je zjevné, že správní orgán prvního stupně vypořádal spoluvlastnictví na LV 1564 v katastrálním území Uherský Ostroh proto, že jeden ze spoluvlastnických podílů připadal na stát, přičemž se jednalo o id. 111/200. Vzhledem

k tomu, že u jiných pozemků neshledal správní orgán prvního stupně rozsáhlé mnohačetné spoluvlastnictví, rozhodl se ostatní spoluvlastnické podíly nevypořádat. Své tvrzení správní orgán prvního stupně podpořil závěrem, že spoluvlastníci nevlastní v obvodu pozemkových úprav jiný pozemek a jejich spoluvlastnické podíly neumožňují vytvoření pozemků racionálního tvaru ani velikosti. Takovou úvahu považuje krajský soud za racionální a zcela dostatečnou.

27. Žalobce sice rozporuje tvrzení správního orgánu prvního stupně, že spoluvlastníci nevlastní v obvodu pozemkových úprav jiný pozemek, avšak konkrétní námitky činí pouze ve vztahu k spoluvlastnictví pozemků, jejichž spoluvlastníkem sám není, a z toho se snaží dovodit závěr, že i v případě vypořádání pozemků, jehož se domáhal on sám, tak lze také očekávat, že závěr správního orgánu nebude správný. K tomu však krajský soud uvádí, že i kdyby se tato skutečnost ukázala být pravdivou, žalobce až na obecnou proklamaci že závěry žalovaného nejsou pravdivé, nijak konkrétně věcně nerozporuje závěry správního orgánu prvního stupně, že spoluvlastnické podíly neumožňují vytvoření racionálního tvaru ani velikosti. Správní orgán jinými slovy v napadeném rozhodnutí uvedl, že nejsou vůbec dány podmínky pro to, aby mohl k vypořádání spoluvlastnictví v případě pozemků žalobce přistoupit (tedy potřeba vypořádat spoluvlastnictví s ohledem na dosažení cíle pozemkových úprav). To je ostatně zjevné i ze skutečnosti, že i bez vypořádání spoluvlastnictví odsouhlasili návrh pozemkových úprav vlastníci 89,55 % pozemků, vstupujících do pozemkových úprav, kteří, jak již bylo několikrát v tomto rozsudku uvedeno, jsou určovateli naplnění cíle pozemkových úprav. Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, vypořádání spoluvlastnictví v rámci komplexních pozemkových úprav neslouží primárně k řešení právních vztahů, vyplývajících z občanského práva, ale zajištění cílů pozemkových úprav. Žalobci tak samozřejmě nic nebrání v tom, aby se vypořádání spoluvlastnictví domáhal před civilními soudy.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu